

Az éjszaka szobái

Majd leomlanak még az éjszakák. A szemünkben látható lesz, milyen szorongató volt egy barna ölelésből kifordulni némán, vagy megnyitni csak arctalanul egy másik arcban. Tágas szobákba húz be majd a szívünk, ahol elhalkul még a tekintet is, ahol egy furcsa kiállításra sorakoztak fel csupán a tárgyak. Csont a csonton lüktet majd, hogy tán hallani. De az ég többé már nem simul a földre vissza és nem hagyja magát súlytalan az ágra, bár egy könnyű érintés oly boldoggá tehetné. Ablakot nyit körben a szél. Bemutatják, hogy mégis, most mégis csak az a jó, ami megtörtént, miközben én már angyalokat szólítok szobádba.

Ne higgy nekem, amikor a fák egy egész madárcsapat hallgatását őrzik, hogy pontosabb legyen holnap velük az ég. Tudni sem kell erről, míg az álom csak súlyunkkal nyugodt igazán, s a beszéd sokkal szebb szótalan. Így lesz megbocsájtható az is, hogy két embernek most már nem elég egy élet, s hogy az éjszaka szobái itt újra és újra bezáródnak az arcukba.

A világ ágán

Fölnevelem magamban a fákat, hogy szavam legyen végre az elmúlásra is. Tán jobb, hogy a kezdről olyan könnyen fordult le az arcom, mintha elérni csak egy súlytalan eget illene már, vagy mintha csak az ág alól kibújt volna egy tétova széllökés. Terhüket egyre melegebben viselik a tárgyak, és egyre áldottabb a földön minden súly. Mint kövek a simogató fű közt, fekszünk a világban, külön-külön, a lomb őszi kegyelmére várva. S fény hull, meg a szív fala —, hasonlat ennyit ér. Már nem szólalunk, mert a beszéd csak halkabbá tenné a csöndet, már

olyanok vagyunk, mint akik a némaság helyett is pontosabb hallgatásra találtak

Almainkat most körbehordja az éjszaka, meghimbálja fölöttünk és elnyeli, hogy vissza egy se várja. Reggelre majd tiszta lesz az arcod és tiszta még az én arcom is, mintha egy egész madárcsapat virrasztott volna értünk boldogan. Puha s meleg marad majd az ajkunk, hogy enni járnak szánkra a kihűlt szavak. De addig én, mint a fán egy szorgos levél, kikönyöklök a világ ágára, és egyre csak lélegzetedet hallgatom.

Mintha mégis

Hogy félelemre jó szó, vagy szóra a félelem, mindegy. Az se számít, kinek a nevében mondom el, hogy a fákon egyre több súly hallgat el örökre, s hogy ez a némaság mégis, mégis naponta kirakja terhét. Az asszonyok jobban tudják mit és hogyan kell feledni, de a beszédük már nem emlékeztet erre. Ha szólnak, a szavak is oly könnyen lélegzenek, hogy a csönd alkonyi partján hűsölne csak arcukban az ember. Azért a szél végigtapogatja, mi maradt a fény falain, mi lesz a sötétség árkaiban. De ez is majd arról szól, hogy ami van, az volt csupán.

Kiadják szívüket az álmok, és a világ majd úgy lesz majd felismerhető, hogy meghagyja mindazt, amit ma oly pontosan látunk. Így jár az ember vakító fűvön, és így talál vissza a beszéd nélküli kertbe, hallgatni a madarak szárnycsapását. Nincs benne föld, se ég, és nem is tudja már, hogy ez jó. Kiveti csupán árnyékát a szélbe, s ha még emlékszik arra, hogyan vesztette el a múltját meg hogyan állt a fák szüntelen zúgásában egyre és egyre, halkán, hogy tán maga se hallja, halkán, mintha mégis mondaná, próbálgatja a nevét.

Jobb is

A szorgos asszonyok bort, búzát töltenek korsókba, de lassanként megtelnek a gőzölgő csatornák is. Ha elkerítnék a szívünket vagy csupán más helyre tapasztanák, akkor sem lehetne részvéttelenebb a világ, akkor sem illetne jobban, hogy a lomb közt tetszése szerint átjár a szél. A Napba nézek, hogy a madarak is lássák, mint szoritja emberek fölé szép, fegyelmezett súlyát a ég. Ha még vagy, az ablak pontosan összefogja hiányod. Így hát csak leválnak rólam, le a napok, és külön szobákban adják föl arcod, külön szobákban hordják lépteid, s külön szobákban nyitják meg fekhelyed. A tükrökben pedig azt hagyják csak, ami kedvükre való.

Aztán feltétlenné válhat még egy néma súlyára fogyatkozó tárgy is. Majd magukra emlékeznek csupán a mítoszok, és a föld más értelmet nyer a fákkal, más ég alá nyomakszik nap mint nap. Megmondanám, hogy meddig tarthat ez így, dehát hallgatag, telt korsókhöz kellene mérnem a szavaim. Jobb is, hogy csak a szél dobálja szívemet, míg a helyemre távoli, nagy edényekből irgalmatlan hull, hull már a békesség.

LABANCZ GYULA

Életjel

(J. Gy. Anna örök c. verse margójára)

*Az a nagy tűzrakástól kormos
vörösen átderengő valami
amivel a napfogyatkozást nézted
az volt a tenyerem*

*Vízbe dobtak nyakkendő könnyvjelző
itt tart a ragyogás
épp csak lapok közt
pokolba ki színre lép*

*És jött a ringkeretes távirat
hegyre föl fényaláfutás
szem boxkesztyűje a könny
belezuhanatál a csöndbe*